

Arrest

nr. 341 492 van 20 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
vertegenwoordigd door zijn moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door zijn moeder X, eerstgenoemde die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 5 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANHOOLST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker – een begeleide minderjarige –, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, dient op de luchthaven van Zaventem op 22 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 januari 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, wordt dezelfde dag per drager aan verzoeker ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent geboren op (...) 2013 en bent dus minderjarig. Je verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn en bent geboren in Jordanië. Jouw moeder A.(...) S.(...) A.(...) A.(...) (OV nummer (...)) heeft de Jordaanse

nationaliteit en jouw vader M.(...) is een Palestijn afkomstig uit Libanon. Jouw vader vertrok in 2009 naar de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) om daar te werken als ingenieur. Je ouders trouwden in 2012 in Jordanië en verbleven sindsdien samen in de VAE.

Jezelf bent in 2013 geboren in Jordanië. Jouw moeder reisde immers van de VAE naar Jordanië om er bij familie te zijn tijdens de zwangerschap. Ongeveer vijftien dagen na jouw geboorte reisden jullie samen naar Libanon waar jullie ongeveer twee maanden verbleven. Vervolgens reisden jullie naar de VAE, waar je je hele verdere leven hebt gewoond. Je bezocht nog ongeveer jaarlijks je familie in Jordanië. Toen jouw zus M.(...) geboren werd in 2015 reisden jullie ook nogmaals naar Libanon. Naast familie in Libanon en Jordanië hebben jullie ook familie in België. Om die te bezoeken deed jouw moeder voor haarzelf, je broer, zus en jezelf een visumaanvraag voor België op 28 augustus 2025. Jullie kregen een visum dat geldig was van 12 december 2025 tot 21 januari 2026. Je vader zou niet meereizen en vroeg dus geen visum aan.

Je vader kreeg echter op 21 november 2025 een brief dat hij zijn werk zou verliezen. Momenteel is hij nog steeds werkzaam aangezien hij de overdracht dient voor te bereiden. Ondertussen zoekt hij ook naar een nieuwe job om op die manier zijn verblijf in de VAE te garanderen. Zijn verblijfskaart is heden nog steeds geldig.

Jij reisde met je moeder op 22 december 2025 naar België. Op de luchthaven werden jullie geïntercepteerd omdat jullie niet over geldige reisdocumenten beschikten. Jullie verzochten aldus op 22 december 2025 internationale bescherming in België. Jouw moeder stelt dat jij geen problemen kende in de VAE maar het leven ginds afhankelijk is van werk, en aangezien je vader zijn werk verloor je niet terug kan keren.

Ter staving van je verzoek leg je volgende documenten neer: je Libanese reisdocument en identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, een attest waaruit blijkt dat jij niet over de Jordaanse nationaliteit beschikt, je verblijfskaart uit de VAE, de toestemming van je vader om het land te verlaten en een bewijs dat je verblijfsvergunning in de VAE op 22 december 2025 werd geannuleerd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofd, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd gezien je jonge leeftijd je moeder gehoord in plaats van jijzelf en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die thans bescherming of bijstand genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet de verzoeker van rechtswege erkend worden als vluchteling, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten op grond van artikel 1E of 1F van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS benadrukt dat loutere registratie bij het UNRWA niet volstaat om te besluiten dat de verzoeker onder artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande de toepassing artikel 12, lid 1, sub a van de Kwalificatierichtlijn juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève blijkt immers dat het vereist is dat de bij UNRWA geregistreerde verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen.

Het Hof van Justitie heeft er in het arrest in de zaak Bolbol namelijk op gewezen dat artikel 1D alleen personen uitsluit die "thans bescherming of bijstand genieten" van UNRWA. Naar het oordeel van het Hof blijkt uit deze duidelijke bewoordingen dat alleen de personen die die de door het UNRWA geboden hulp daadwerkelijk hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen. Verder benadrukt het Hof dat de in artikel 1D van het Verdrag van Genève vermelde uitsluitingsgrond strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen (who are or have been eligible) om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, §§ 49, 51 en 53).

In de zaak El Kott verduidelijkte het Hof dat de in artikel 12, eerste lid, onder a, eerste volzin, van de richtlijn 2004/83/EG neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die "thans" de door UNRWA verleende bijstand genieten omdat ze zich binnen het mandaatgebied van UNRWA bevinden, maar ook op diegenen die zich buiten dat gebied bevinden en die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asiolverzoek in een lidstaat (HvJ 19 december

2012, C-364/11, *El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* §§ 49 en 52). Het Hof vervolgt “dat het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand is die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (Ibid. § 57), zodat het ophouden van de bijstand in de zin van artikel 12, lid 1, sub a, tweede volzin, van richtlijn 2004/83 “eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil.” (Ibid. § 65). De uitdrukking “thans (...) genieten” verwijst immers zowel naar gebeurtenissen uit het onmiddellijke verleden als actuele gebeurtenissen, en impliceert vooreerst dat er moet gekeken worden naar de situatie op het moment waarop de verzoeker uit het mandaatgebied van het UNRWA vertrok. Het is pas als vaststaat dat een verzoeker onder de eerste alinea van artikel 1D valt dat er vervolgens onderzocht moet worden of de bijstand heeft opgehouden, wat dan alleen een *ex tunc*, maar ook een *ex nunc* en toekomstgerichte beoordeling van de vraag of de aanvrager thans dergelijke bescherming of bijstand kan invoeren vereist. (HvJ, 6 oktober 2021, C-349/20, conclusie van de advocaat-generaal, NB & AB tegen Secretary of State for the Home Department, §§ 50, 52 en 58) .

In het arrest van 25 juli 2018 in de zaak *Alheto* benadrukte het Hof dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet. (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, §§ 84, 90 en 150).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt aldus duidelijk dat het daadwerkelijk genieten of ontvangen van de bijstand van het UNRWA een doorslaggevende voorwaarde is om onder het toepassingsgebied *rationae personae* van artikel 1 D te vallen. In concreto moet de nationale autoriteit die bevoegd is om het verzoek om internationale bescherming van een Palestijnse verzoeker te behandelen, derhalve in de eerste plaats nagaan of de verzoeker de bescherming of bijstand van het UNRWA heeft gevraagd of ontvangen. Dit vloeit niet alleen voort uit het feit dat de Vluchtelingenconventie verzoekers die “thans bescherming of bijstand genieten” uitsluit van de werkingssfeer van dit Verdrag (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, §§ 50-51), maar is ook een logisch gevolg van de vaststelling dat uit de tweede volzin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie blijkt dat enkel het ophouden van de bijstand aanleiding kan geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Een bijstand die nooit daadwerkelijk verleend of ingeroepen werd, kan logischerwijze niet ophouden te bestaan. Of anders gezegd: het is de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand die moet ophouden (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *Mostafa Abed El Karem El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 65) .

Aangaande de vraag hoe een verzoeker bewijst dat hij thans daadwerkelijk bescherming of bijstand van UNRWA ontvangt, lichtte het Hof in de zaak *Nawras Bolbol* toe dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit daadwerkelijk de hulp van UNRWA te hebben genoten (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 52). Het CGVS benadrukt dat uit voormelde overweging evenwel niet kan worden afgeleid dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA te hebben genoten, noch kan gesteld worden dat het loutere feit dat de verzoeker aantoonbaar geregistreerd te zijn bij het UNRWA de asielinstanties ontslaat van de plicht te onderzoeken of de verzoeker ook feitelijk en in concreto de bijstand van UNRWA genoten heeft.

Blijkens de arresten in de zaak *Alheto* en de zaak *XT* is het Hof van Justitie weliswaar van oordeel dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker aantoonbaar in aanmerking te komen (is eligible to receive) voor de bijstand van het UNRWA (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, §84; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, *Bundesrepublik Deutschland tegen XT*, § 48). Echter, het CGVS benadrukt dat het Hof in de zaak *Bolbol* op ondubbelzinnige wijze geoordeeld heeft dat personen die in aanmerking komen of kwamen voor UNRWA-bijstand niet binnen de werkingssfeer van artikel 1D vallen (cannot therefore also cover persons who are or have been eligible to receive protection or assistance from that agency) (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, § 51).

Het CGVS benadrukt verder dat het Hof zowel in de zaak *El Kott*, als in de zaak *Alheto* verduidelijkte dat “de bevoegde autoriteiten (...) moeten (...) nagaan of de asielzoeker daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen” en dat niettegenstaande een verzoeker die bij de UNRWA geregistreerd is “in aanmerking dient te komen voor bescherming en bijstand van dit orgaan ten behoeve van haar welzijn als vluchteling” er bij “de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij UNRWA is geregistreerd, onderzoek vereist is naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet. (HvJ, 19 december 2012, C-364/11, *El Kott tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* § 76; HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, §§ 84, 90 en 150).

Uit de duidelijke bewoordingen van het Hof van Justitie blijkt aldus dat een bij UNRWA-geregistreerde verzoeker weliswaar aantoonbaar in aanmerking te komen voor (is eligible to receive), of recht te hebben op de bijstand die het UNRWA verschaft, doch dat dit niet betekent dat er niet onderzocht moet worden of de verzoeker in kwestie ook daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA geniet (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09,

Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, § 51). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest XT van 13 januari 2021 van het Hof van Justitie. Immers, het gegeven dat het Hof in de zaak XT (net zoals in de zaak Alheto) erop wees dat een persoon die bij het UNRWA is geregistreerd vanwege zijn specifieke status in beginsel uitgesloten is van de vluchtelingenstatus (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, §§ 84 en 85; HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §§ 48 en 49), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Het Hof stelt immers juist dat artikel 1D in beginsel van toepassing is op een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, waardoor het Hof bijgevolg aangeeft dat een uitzondering mogelijk is, en dat een verzoeker die weliswaar bij het UNRWA geregistreerd is, en dus recht heeft op de bijstand van UNRWA, mogelijks niet onder artikel 1D valt. Het Hof sluit derhalve niet uit dat het vermoeden dat een bij UNRWA geregistreerde daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA genoten heeft, kan worden omgekeerd. Dit zal het geval zijn wanneer duidelijk is vastgesteld dat een bij het UNRWA geregistreerde persoon nooit in het gebied waar het UNRWA actief is, heeft verbleven.

Het CGVS merkt hierbij op dat alhoewel artikel 1D van de Vluchtelingenconventie niet verwijst naar de verblijfplaats van de verzoeker, het wel verwijst naar de omstandigheid dat de verzoeker de bijstand van de UNRWA geniet dan wel dat die bijstand is opgehouden (HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 52). De woorden “thans genieten” wijzen derhalve wel op een geografische beperking. Immers, om onder het toepassingsgebied van artikel 1D, eerste zin van het Verdrag van Genève te vallen volstaat het niet dat een verzoeker aantoont dat hij gerechtigd is of was op bijstand van UNRWA. Hij moet aantonen dat hij deze bijstand ook daadwerkelijk ontvangt of heeft ingeroepen. Om bijstand van het UNRWA te genieten, moet een persoon zich op een plaats bevinden waar deze bijstand fysiek beschikbaar is. Bijstand van het UNRWA kan enkel in het UNRWA-gebied worden verkregen. Een verzoeker zal dus alleen onder de eerste zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vallen wanneer hij in het UNRWA gebied woont of daar heeft verbleven. Volgens de punten VII.C en VII.E van de Consolidated Eligibility and Registration Instructions van de UNRWA (beschikbaar op <https://www.unrwa.org/sites/default/files/2010011995652.pdf>) bestaat de area of operation (werkgebied) van de UNRWA uit vijf fields (sectoren), met name de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever (met inbegrip van Oost-Jerusalem), Jordanië, Libanon en Syrië.

Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit feitelijk verbleven heeft in één van de gebieden waar de UNWRA zijn mandaat uitoefent. Hoewel u een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen heeft en bij UNRWA te Libanon geregistreerd bent, blijkt uit uw verklaringen dat u er nooit duurzaam heeft verbleven, noch zich er gevestigd heeft. U heeft vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek onafgebroken in de Verenigde Arabische Emiraten gewoond (CGVS, p.4). Hoewel uw moeder stelde dat ze na uw geboorte naar Libanon reisde met u en u daar gevaccineerd werd door UNRWA heeft ze dit niet aangetoond. Uw moeder werd erop gewezen dat deze bijstand aangetoond dient te worden middels documenten (CGVS, p.4-5/10). Uw moeder stelde dat er documenten voorhanden zijn en u die zou nasturen (CGVS, p.5-10) aangezien de vaccinatieboekjes van UNRWA zich in uw woning in de VAE bevinden (CGVS, p.10). Ze liet het echter na deze na te sturen en bracht aldus geen stukken aan die aantonen dat u daadwerkelijk bijstand van UNRWA genoten heeft. Ze stuurde op 21 januari 2025 wel andere stukken na uit de VAE, waaruit blijkt dat ze weldegelijk in staat is documenten te verkrijgen vanuit de VAE.

Daar enkel verzoekers die feitelijk in Libanon, Syrië, Jordanië, de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jerusalem) en de Gazastrook verblijven of daar verbleven hebben daadwerkelijk bijstand van UNRWA kunnen genieten, en uit uw verklaringen blijkt dat u zich steeds buiten het mandaatgebied van UNRWA heeft bevonden, heeft u logischerwijze niet aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen. Bijgevolg valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Dat het louter geregistreerd zijn bij UNRWA niet tot gevolg heeft dat de verzoeker ipso facto onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie valt, blijkt overigens ook uit de feiten die aan de grondslag lagen van de zaak XT. In deze zaak lichtte de verwijzende rechter in zijn verzoek om een prejudiciële beslissing namelijk toe dat de verzoeker “(...)kort voor het indienen van zijn asielaanvraag bescherming of bijstand van de UNRWA (genoot), aangezien hij blijkens zijn „Family Registration Card” als familielid was geregistreerd voor (het in het zuiden van Damascus gelegen kamp) Jarmuk”(zie “Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie” van 3 juli 2019, pagina 7, punt 15, beschikbaar op <https://curia.europa.eu/juris/showPdf.jsf?text=&docid=219994&pageIndex=0&doclang=NL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1587851>). Het CGVS wijst erop dat indien loutere registratie bij het UNRWA zou volstaan om aan te tonen dat de verzoeker daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de bijstand van dit agentschap, er aldus vanuit moest gegaan worden dat XT (die blijkens de verwijzingsbeslissing bij het UNRWA geregistreerd was en in het

UNRWA-mandaatgebied verbleven had) noodzakelijkerwijs uitgesloten moest worden op grond van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Het is dan ook zeer opvallend dat de advocaat-generaal E. Tanchev in zijn conclusies het volgende opmerkt : “De vragen hebben specifiek betrekking op de toepassingsclausule” van artikel 12, lid 1, onder a), tweede volzin, van richtlijn 2011/95 en artikel 1, onder D, tweede alinea, van het Verdrag van Genève. De verwijzingsbeslissing is gebaseerd op de vooronderstelling dat de uitsluitingsclausule van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, en artikel 1D, eerste alinea, van toepassing is op de feiten van de zaak in het hoofdgeding. Ten behoeve van mijn beoordeling ben ik ervan uitgegaan dat dit het geval is.” (zie HvJ 1 oktober 2020, C-507/19, conclusie van de advocaat-generaal, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, §32). Ook het Hof van Justitie stelt uitdrukkelijk: “Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verwijzende rechter bij het stellen van zijn vragen is uitgegaan van de tweeledige premisse dat het niet aan het Hof staat om na te gaan of XT bescherming of bijstand van de UNRWA genoot in de zin van artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95 alvorens zich naar Duitsland te begeven (...).” (zie HvJ, 13 januari 2021, C-507/19, Bundesrepublik Deutschland tegen XT, § 41). Zowel de advocaat-generaal, als het Hof van Justitie verklaarden aldus uitdrukkelijk dat het niet aan hen was om te bepalen of XT, een bij het UNRWA geregistreerde verzoeker, overeenkomstig artikel 12, lid 1, sub a, eerste zin, van richtlijn 2011/95 daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten. Bijgevolg dient er besloten te worden dat loutere registratie bij het UNRWA in de ogen van het Hof niet volstaat om aan te nemen dat een verzoeker daadwerkelijk de bijstand van UNRWA genoten heeft, en dus evenmin impliceert dat er ipso facto toepassing moet gemaakt worden van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt derhalve niet dat de UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit dat daadwerkelijk bijstand van het UNRWA is genoten. Derhalve kan niet worden aangenomen dat het enkele feit dat een verzoeker bij het UNRWA is geregistreerd, noodzakelijkerwijs impliceert dat hij daadwerkelijk bijstand van het UNRWA heeft genoten en dus ipso facto binnen de werkings sfeer van artikel 1D valt. Dat aan een UNRWA-registratiekaart geen onweerlegbare bewijswaarde kan worden toegekend, wordt overigens bevestigd door de informatie waarover het CGVS beschikt (met name de COI Focus Territoires Palestiniens. L'assistance de l'UNRWA van 28 maart 2022), en waaruit blijkt dat er veel Palestina Vluchtelingen bij het UNRWA geregistreerd zijn die nooit bijstand van het UNRWA hebben ontvangen, alsook dat het mogelijk is dat een bij het UNRWA geregistreerde vluchteling in een door het UNRWA beheerd kamp verblijft zonder daadwerkelijk enige bijstand van het UNRWA te ontvangen.

De bewijswaarde van de door een verzoeker om internationale bescherming voorgelegde UNRWA-registratiekaart is dus niet absoluut, in die zin dat dit document moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van de elementen van het dossier, met inbegrip van de verklaringen van de verzoeker. (RvV nr. 239443, 4 augustus 2020, § 2.3.4). Het voorleggen van een registratiekaart belet dus niet dat de instanties die het verzoek om internationale bescherming moeten onderzoeken, op basis van andere elementen vaststellen dat de verzoeker weliswaar geregistreerd is bij UNRWA, maar dat hij de bijstand van dit agentschap, waar hij volgens deze kaart recht op heeft, niet daadwerkelijk en concreet heeft ingeroepen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat ook EASO ervan uitgaat dat uit het arrest in de zaak Bolbol dient afgeleid te worden dat de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie eng moet worden uitgelegd en niet alle personen kan omvatten die recht hebben op of zich hebben geregistreerd om de bescherming of bijstand van UNRWA te ontvangen. De bevoegde instantie dient te onderzoeken of de verzoeker daadwerkelijk de bijstand heeft gevraagd van het UNRWA (zie EASO, “Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis”, January 2016, p. 14 en 15, beschikbaar op <https://easo.europa.eu/sites/default/files/public/Exclusion%20Final%20Print%20Version.pdf>).

Uit het voorgaande volgt dat u met het voorleggen van een registratiekaart van het UNRWA bewijst dat u geregistreerd bent bij UNRWA en dat u in aanmerking dient te komen voor de bijstand van het UNRWA. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient het CGVS bijgevolg te onderzoeken of u daadwerkelijk de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen. Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA.

Aangezien het vaststaat dat u niet daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen, valt niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming is het evenwel essentieel dat bij voorbaat bepaald wordt in welk land of in welke landen de verzoeker vroeger zijn gewone verblijfplaats had. Het is immers dit land of deze landen ten aanzien waarvan het onderzoek van de beschermingsaanvraag van een staatloze dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming aan internationale bescherming

moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft. In casu is uw enig land van gewoonlijk verblijf de Verenigde Arabische Emiraten. Immers heeft u er uw hele leven met uw familie doorgebracht.

Uw nood aan bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van de VAE.

Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat u geen problemen kende in de VAE. Het CGVS benadrukt dat het eventuele ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U brengt echter geen concrete op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in de VAE blootgesteld werd aan systematische discriminatie, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen dat u in de VAE geen problemen kende met het registreren op school (CGVS, p.5) noch dat u toegang tot medische hulp werd ontzegd (CGVS, p.9). U verliet de VAE dan ook louter voor 'familiebezoek en toerisme' (CGVS, p.5-6). Uw moeder stelde overigens expliciet geen vrees te hebben voor u bij terugkeer (CGVS, p.10-11). Het CGVS beschikt evenmin over elementen waaruit blijkt dat u bij terugkeer een vrees voor vervolging kent zoals bestaat in de zin van de Conventie van Genève. In verband met het feit dat u, wegens het verlies van uw verblijfsrecht in de VAE niet kan terugkeren naar dat land en vreest dat u, in geval van terugkeer, onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat u niet beschikt over een legale verblijfstitel, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op de volgende elementen.

Vooreerst blijkt dat uw vader, hoewel hij op 21 november 2025 een brief kreeg van ontslag, nog steeds de job bekleedt en dus nog steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikt (CGVS, p.5). Uw verblijfsvergunning werd dan ook louter geannuleerd, op 22 december 2025, doordat u de VAE verliet. Aangezien uw verblijfsvergunning in de VAE gebaseerd is op het werk van uw vader en diens verblijfsvergunning (CGVS, p.5) en uw vader momenteel nog steeds een job heeft en over een geldige verblijfstitel beschikt (CGVS, p.5), toont u niet aan dat uw verblijfsvergunning niet hernieuwd kan worden. U heeft dan ook niet aangetoond dat er geen mogelijkheid is om terug te keren.

Wat er ook van zij, het gegeven niet te kunnen terugkeren naar de VAE omdat u er geen verblijfstitel meer heeft volstaat niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze verzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande merkt het Commissariaat-generaal vooreerst op dat elke soevereine staat op basis van deze soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent, het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels [specificeren op basis van welke regel(s) in het Belgisch recht een verzoeker ook geen toegang meer zou hebben tot het Belgisch grondgebied. Bijvoorbeeld: "met name de voorwaarden in verband met de bestaansmiddelen of het bestaan van een arbeidsovereenkomst"], ook van toepassing zijn op talrijke vreemdelingen die in België willen verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Het feit dat uw vader zijn werk gaat verliezen, en dat u daarom niet meer gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf de VAE, valt onder regels die deze staat mag toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. Aangezien u de nationaliteit van de VAE niet bezit, kan er niet worden verwacht van de autoriteiten van de VAE dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als een van hun onderdanen ook al zou u heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

Wat betreft het verlies van uw verblijfsvergunning en uw bewering dat het onmogelijk is om een nieuwe te bekomen, merkt het CGVS op dat u geen enkel concreet element heeft aangevoerd dan wel heeft aangetoond dat het hier gaat om een daad van vervolging omwille van één van de gronden opgenomen in de Vluchtelingenconventie. U toont evenmin aan dat uw situatie te wijten is aan een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw vrees in verband met uw onmogelijkheid om terug te keren naar uw land van gewoonlijk verblijf, merkt de commissaris-generaal op dat dit niet het gevolg is van een daad van vervolging of ernstige schade door de Emirati autoriteiten of een niet-overheidsactor in het land waar u uw gewone verblijfplaats had, dit omdat uw verblijfsvergunning op het moment van uw vertrek nog steeds geldig was of verlengd had

kunnen worden. Deze onmogelijkheid vloeit voort uit uw eigen handelen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u tot uw vertrek een verblijfsrecht had in de VAE. Het is dus te wijten aan uw persoonlijke keuze om uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten dat u uw huidige situatie hebt gecreëerd, met name dat u niet zou kunnen terugkeren naar de VAE. U kunt de onmogelijkheid om terug te keren naar en te verblijven in het land waar u vroeger uw gewone verblijfplaats had enkel aan uzelf en niet aan een actor van vervolging of ernstige schade toeschrijven.

Wat uw vrees betreft om in geval van terugkeer te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de situatie van Palestijnen die illegaal in [land van gewoonlijk verblijf] verblijven, wijst het CGVS erop dat u niet als een illegaal in de VAE verblijvende Palestijn heeft geleefd. De door u aangevoerde vrees is het gevolg van uw beslissing om het land waar u vroeger gewoonlijk verbleven heeft te verlaten, terwijl het CGVS van oordeel is dat u vóór of op het ogenblik van uw vertrek uit de VAE geen vrees of risico in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 had. Daarom is het CGVS van oordeel dat de vrees die u aanvoert met betrekking tot een mogelijk illegaal verblijf in de VAE een vrees is die voor uw eigen rekening is ontstaan na (of ingevolge) uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf, en dus niet ter plaatse.

Wat uw vrees betreft om bij uw terugkeer mogelijks strafrechtelijk vervolgd en vervolgens gedetineerd te worden omdat u er niet (langer) over een verblijfsvergunning beschikt, kan evenmin vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Het komt immers aan elke soevereine staat toe om de regels vast te stellen die van toepassing zijn op de toegang, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen op zijn grondgebied en op de verwijdering of de refoulement van vreemdelingen van zijn grondgebied. In dit verband kan worden opgemerkt dat de rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon om te voorkomen dat hij het grondgebied van een staat op onregelmatige wijze betreedt, als een redelijke en noodzakelijke maatregel kan beschouwd worden (EHRM 15 december 2016, 16483/12, Khlaifia e.a./Italië, §§ 88 - 90). Een soevereine staat heeft verder ook het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande (im)migratie te handhaven. Hoe dan ook, in de mate dat u aanvoert dat u, in geval van een gedwongen terugkeer naar [land van gewoonlijk verblijf] detentie riskeert omwille van een inbreuk op de migratiewetgeving en dat u in voorkomend geval zal blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, dient opgemerkt te worden dat de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kan dan ook te gepasten tijde, middels het indienen van een annulatieberoep, de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling.

Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut veronderstelt dat de asielinstanties de vrees onderzoeken, wat een beoordeling van de situatie van de verzoeker, mocht hij daadwerkelijk terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf, inhoudt.

Zowel artikel 48/3 (door zijn verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève) als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstellen namelijk het onderzoek van vrees "in geval van terugkeer". Artikel 1.A van het Verdrag van Genève bepaalt: Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon [...] die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Ook artikel 48/4, §1 van de wet bepaalt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling [...] ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 [...]."

Het Commissariaat-generaal meent dat wanneer de terugkeer van een staatloze verzoeker onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels omdat, ingevolge het gedrag van de verzoeker zelf, de verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikt, deze terugkeer hypothetisch wordt. Immers, indien u niet beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten het grondgebied te betreden, zal uw land van gewoonlijk verblijf u de toegang tot zijn grondgebied weigeren. Uw terugkeer zal derhalve onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of eenvoudigweg theoretisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) zijn. Een vrijwillige terugkeer is hypothetisch want, in de veronderstelling dat u de nodige stappen wil ondernemen om terug te keren, kunnen de autoriteiten van uw land van gewoonlijk verblijf beletten dat u het grondgebied betreedt door u de toegang te weigeren.

Wat een gedwongen terugkeer betreft, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er toepassing wordt gemaakt van het Verdrag inzake de Internationale Burgerluchtvaart en de luchtvaartmaatschappij dwingen u naar de luchthaven van vertrek terug te zenden, aangezien u zich niet aan de grens bevindt. Concreet betekent dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het voorafgaand akkoord van de nationale autoriteiten van het land van gewoonlijk verblijf zou moeten krijgen om u te kunnen verwijderen naar dit land. Op basis van informatie waarover het CGVS beschikt, stelt het Commissariaat-generaal echter vast dat u niet langer beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten het grondgebied van de VAE te betreden, zodat u, zonder toestemming van de VAE, evenmin gedwongen kan worden teruggeleid naar dit land, waarvan u niet de nationaliteit heeft en, ingevolge de daar geldende (im)migratiewetgeving, niet voldoet aan de voorwaarden om toegang te krijgen tot het grondgebied.. Daarom meent het Commissariaat-generaal dat het hoogst

onwaarschijnlijk is dat deze staat uw terugkeer naar zijn grondgebied zal aanvaarden. Met andere woorden, het Commissariaat-generaal meent dat u niet zal terugkeren naar de VAE.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt bovendien dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Dergelijke maatregel valt onder de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het onwaarschijnlijke geval dat de Dienst Vreemdelingenzaken toch de toestemming van [land van gewoonlijk verblijf van de VIB] zou krijgen om over te gaan tot uw gedwongen verwijdering, is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om na te gaan of er omstandigheden bestaan die dergelijke verwijdering zouden kunnen verhinderen. Meer in het bijzonder dient dan onderzocht te worden of een verwijdering al dan niet in overeenstemming is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zich uit te spreken over het bestaan van een hypothetische vrees voor vervolging, dan wel een hypothetische risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer. Het CGVS dient zich enkel uit te spreken over het bestaan van een dergelijke vrees of reëel risico indien de verzoeker daadwerkelijk op legale wijze kan terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf.

Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat een staatloze verzoeker die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal in het land waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft, verblijven en waartoe hij door zijn eigen toedoen geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt, zich uit te spreken over een hypothetische situatie. Aangezien de terugkeer louter hypothetisch is, zijn de levensomstandigheden die verband houden met deze terugkeer, eveneens hypothetisch en kunnen zij dus geen rechtvaardiging vormen voor het verlenen van internationale bescherming (zie in die zin RvV 16 september 2021, nr. 260 785).

Op basis van wat voorafgaat meent het Commissariaat-generaal dat u niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf en dat u de levensomstandigheden die u vreest in geval van een illegale terugkeer, dus niet zal ondergaan.

Aangezien het niet legaal kunnen terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld, uw terugkeer naar dit land hypothetisch is, net als de levensomstandigheden die de uwe zouden worden mocht u naar dit land terugkeren, meent het Commissariaat-generaal dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

De neergelegde documenten vermogen niet deze beslissing te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten tonen enkel uw identiteit en afkomst aan dewelke niet wordt betwist. Het bewijs van annulatie van uw verblijfsvergunning toont louter aan dat u door vrijwillig en op eigen initiatief het land te verlaten op 22 december 2025 ervoor heeft gezorgd dat uw verblijfsvergunning werd geannuleerd. Uw UNRWA-familieregistratie toont louter uw registratie bij UNRWA aan. Zoals reeds gemotiveerd volstaat deze niet om onder de toepassing van artikel 1D van de Conventie te vallen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, lid 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemene beginsel van behoorlijk bestuur", van de zorgvuldigheidsplicht alsook meent verzoeker dat er een beoordelingsfout voorligt en sprake is van machtsmisbruik.

Na een korte uiteenzetting van de bestreden beslissing gaat verzoeker in op zijn profiel, dat volgens hem de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. Verzoeker wijst erop dat vaststaat dat hij staatloos is en geregistreerd is bij UNRWA. Deze situatie plaatst hem in een uiterst kwetsbare positie: een staatloze minderjarige, geboren buiten het grondgebied van zijn theoretische beschermingsinstantie (de UNRWA in Libanon), en wiens verblijfsrecht in zijn geboorteland precair is en ad nutum kan worden ingetrokken.

Verzoeker wijst erop dat het verblijfsrecht van zijn gezin in de Verenigde Arabische Emiraten (hierna: VAE) onlosmakelijk gekoppeld was aan de baan van zijn vader en dus aan een geldig arbeidscontract. Verzoeker hekelt dat het CGVS de urgentie van de situatie poogt te minimaliseren door te benadrukken dat de vader tijdens zijn opzegtermijn of overplaatsing "*nog steeds werkt*". Bovendien wijst verzoeker erop dat de verblijfsvergunning van zijn broers en moeder werden ingetrokken op het ogenblik van hun vertrek uit de VAE. Op dit moment heeft verzoeker dus geen geldige verblijfsvergunning meer in de VAE. Verzoeker vervolgt dat hij na zijn geboorte in Jordanië naar Libanon is gereisd, waar hij door de gezondheidsdiensten van UNRWA werd ingeënt. Verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal oordeelt dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing is op basis van een strikte interpretatie van het arrest Bolbol.

Verzoeker wijst erop dat het verzoek om internationale bescherming gericht is op erkenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (inclusieclausule), of subsidiair op grond van artikel 1 A (2) vanwege de gegronde vrees voor vervolging in verband met staatloosheid en de onmogelijkheid om terug te keren.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van het CGVS om de regeling van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag toe te passen en bepleit hij dat zijn situatie wel degelijk onder voormeld artikel moet worden beoordeeld. Hij wijst hierbij onder meer op het gegeven dat zijn vaccinatie door UNRWA geen anekdotisch detail betreft, maar een formeel bewijs dat het mandaat van UNRWA ten aanzien van *hem* is geactiveerd. Verzoeker meent dat de vraag dus verschuift naar de tweede zin van artikel 1D: is de UNRWA bijstand beëindigd? Verzoeker stelt evenwel vast dat het CGVS deze tweede stap niet heeft onderzocht.

Verzoeker gaat zelf in op de criteria voor beëindiging van de bescherming (toepassing van de rechtspraak El Kott) en besluit dat de vraag niet is waarom zijn familie in 2013 uit Libanon is vertrokken, maar wel of zij vandaag kunnen terugkeren en daar effectieve bescherming kunnen genieten. Verzoeker wijst erop dat hij zich thans buiten het operatiegebied van UNRWA bevindt en daar niet kan binnenkomen om van de bijstand te genieten om redenen onafhankelijk van zijn wil.

Verzoeker meent dat het CGVS zich hoe dan ook schuldig maakt aan een cirkelredenering waar het argumenteert over een hypothetische terugkeer naar de VAE. Verzoeker wijst op het kafala-systeem en de structurele onzekerheid van het verblijfsrecht. Hij benadrukt voorts dat er, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, geen sprake is van een vrijwillig vertrek uit de VAE, doch van economische en wettelijke dwang. Ook gaat verzoeker in op de onmogelijkheid van hertoelating tot de VAE voor een inwoner wiens verblijfsvergunning is ingetrokken, zoals dat bij verzoeker het geval is. Verzoeker hekelt in dit kader de praktijk van het CGVS door het gebruik van het motief van de 'hypothetische terugkeer'.

In de uiteenzetting van zijn middelen werpt verzoeker nog de schending van artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind op (IVRK). Hij wijst erop dat het belang van het kind vereist dat een proactieve aanpak wordt gehanteerd om te bepalen of het kind daadwerkelijk onder de bescherming van het VN-agentschap viel.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus werpt verzoeker vooreerst op dat er wel degelijk een reëel risico op ernstige schade is voor hem, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij toetst in dit verband aan de situatie in Palestina.

Verzoeker vraagt in hooforde om hem als vluchteling te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS en in uiterst ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift enkele kopieën van stukken die hij omschrijft als "*vaccinatieboekjes en medische attesten afkomstig van de UNRWA*". Het betreft enkele kopieën van pagina's uit een vaccinatieboekje, zonder vertaling, en enkele documenten opgesteld in het Arabisch, afkomstig van UNRWA Libanon, waarvan er maar twee vertaald zijn en die verzoeker zelf en zijn zus betreffen (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006,

nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker – die zich steeds buiten het mandaatgebied van UNRWA heeft bevonden en niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen; zijn moeder beperkt zich immers tot de bewering dat hij door UNRWA werd gevaccineerd – valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, waardoor zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht;

- (ii) verzoeker maakt niet aannemelijk dat er er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in zijn enig land van gewoonlijk verblijf, met name de VAE vermits:
- (a) uit de verklaringen van verzoekers moeder blijkt dat hij geen problemen kende in de VAE, dat verzoeker geen problemen kende om zich te registreren op school, noch dat hem de toegang tot medische hulp werd ontzegd; verzoeker verliet de VAE dan ook louter voor 'familiebezoek en toerisme';
 - (b) het CGVS beschikt evenmin over elementen waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kent;
 - (c) wat betreft het verlies van zijn verblijfsrecht in de VAE en verzoekers vrees dat hij, in geval van terugkeer, zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij niet beschikt over een legale verblijfstitel, moet worden opgemerkt dat
 - a. verzoekers vader nog steeds de job bekleedt en dus nog steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikt,
 - b. verzoekers verblijfsvergunning dus louter werd geannuleerd doordat hij de VAE verliet,
 - c. bovendien het niet legaal kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld,
 - d. het CGVS meent voorts dat wanneer de terugkeer van een staatloze verzoeker onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels omdat, ingevolge het gedrag van de verzoeker zelf, de verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikt, deze terugkeer hypothetisch wordt en dus ook zijn levensomstandigheden mocht hij naar dit land terugkeren, waardoor de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aldus niet vervuld zijn;
- (iii) de neergelegde documenten tonen enkel verzoekers identiteit en afkomst, het feit dat zijn verblijfsvergunning werd geannuleerd op 22 december 2025 en dat hij geregistreerd is bij UNRWA aan.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Voorafgaande vaststellingen

2.3.4.1. Verzoeker verklaart te zijn geboren in Jordanië in 2013. Zijn moeder bezit de Jordaanse nationaliteit en verzoekers vader is een Palestijn afkomstig uit Libanon. Zijn ouders verbleven sinds hun huwelijk in 2012 in de VAE, dit op basis van het werk van zijn vader. Verzoeker werd geboren in Jordanië. Zijn moeder reisde immers van de VAE naar Jordanië om er bij familie te zijn tijdens de zwangerschap. Ongeveer vijftien dagen na zijn geboorte reisden verzoeker en zijn moeder naar Libanon waar zij ongeveer twee maanden verbleven. Vervolgens reisden zij naar de VAE, waar verzoeker zijn hele verdere leven, samen met zijn broer en zus, kon verblijven op basis van het werk van hun vader. Verzoeker bezocht ongeveer jaarlijks zijn familie in Jordanië. Naast familie in Libanon en Jordanië, heeft verzoeker ook familie in België. Om de familie in België te bezoeken deed verzoekers moeder voor haarzelf, verzoeker, zijn broer en zus een visumaanvraag voor België. Zij verkregen een visum. Op 22 december 2025 reisde verzoeker met zijn moeder, broer en zus naar België.

Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees dat zijn verblijfsvergunning afhankelijk is van het werk van zijn vader en aangezien zijn vader zijn werk verloor, verzoeker niet kan terugkeren nu zijn verblijfsvergunning werd geannuleerd bij zijn vertrek uit de VAE.

2.3.4.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2.1. Deze beslissing is vooreerst gebaseerd op de vaststelling dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing is daar verzoeker nooit bijstand heeft verkregen van UNRWA.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn moeder uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij kort na zijn geboorte in Jordanië naar Libanon is gereisd, waar hij door de gezondheidsdiensten van UNRWA werd ingeënt. Hij meent dat dit geen anekdotisch detail is, maar een formeel bewijs dat het mandaat van UNRWA ten aanzien van hem werd geactiveerd. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift alsnog een aantal documenten toe, die hij omschrijft als “*vaccinatieboekjes en medische attesten afkomstig van de UNRWA*”, waaruit volgens hem zou blijken dat hij daadwerkelijk medische bijstand van dit VN-agentschap heeft genoten.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in haar nota met opmerkingen van 9 februari 2026 pertinent overweegt als volgt:

“(…) de door verzoeker als vaccinatieboekjes en medische attesten omschreven stukken bij nader onderzoek geen daadwerkelijke medische bewijsstukken betreffen, maar in hoofdzaak bestaan uit drie attesten inzake UNRWA-registratiegegevens, met name van verzoeker, A.(…) G.(…) M.(…) (UNRWA-nummer: (...)), evenals van zijn zus, A.(…) G.(…) M.(…) (UNRWA-nummer: (...)), en zijn broer, A.(…) G.(…) Y.(…) (UNRWA-nummer: (...)), telkens vergezeld van een vertaling. Deze attesten bevestigen hoogstens dat de betrokken personen geregistreerd zijn bij de UNRWA, doch bevatten geen concrete, individuele of verifieerbare gegevens waaruit zou blijken dat verzoeker daadwerkelijk medische bijstand of bescherming van de UNRWA heeft ontvangen.

Daarnaast voegt verzoeker slechts enkele kopieën van pagina's uit een vermeend vaccinatieboekje toe, waarvan de herkomst, authenticiteit en persoonlijke toewijsbaarheid aan verzoeker niet kunnen worden vastgesteld.”

Daarnaast kan verzoeker niet overtuigen waar hij in het verzoekschrift poneert dat hij thans alsnog zou aantonen daadwerkelijk bijstand van UNRWA te hebben genoten in Libanon, kort na zijn geboorte, door het neerleggen van een vaccinatieboekje.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit document slechts werd voorgelegd na confrontatie met een negatieve beslissing waarin uitdrukkelijk wordt gewezen op het ontbreken van enig overtuigend bewijs van daadwerkelijk genoten UNRWA-bijstand, en bijgevolg dus laattijdig wordt neergelegd. Verzoeker licht bovendien op geen enkele wijze toe welke concrete en verifieerbare stappen hij zou hebben ondernomen om deze documenten alsnog te bekomen, noch waarom deze stukken niet eerder konden worden voorgelegd. Te meer aangezien verzoekers moeder op 21 januari 2025 wel andere stukken na uit de VAE kon nasturen.

Daarnaast merkt de Raad op dat de kopieën van het vaccinatieboekje niet werden voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorzien in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat op basis van de leesbare Engelse vermeldingen en westerse datanotaties, hoogstens kan worden afgeleid dat in oktober en november 2013 bepaalde vaccinaties zouden zijn toegediend aan een persoon. Zelfs indien zou worden aangenomen dat deze gegevens betrekking hebben op verzoeker, volstaat dit nog steeds niet om aan te tonen dat hij daadwerkelijk medische bijstand van UNRWA heeft genoten.

Bovendien gaat het slechts om kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. In dit verband wijst de commissaris-generaal in haar nota met opmerkingen op het risico op fraude en corruptie met betrekking tot documenten afkomstig van internationale organisaties die actief zijn in Libanon, waaronder de UNHCR, zoals blijkt uit publieke waarschuwingen van UNHCR Libanon zelf. Dit onderstreept des te meer het belang van het neerleggen van originele, authentieke en vertaalde documenten, die in casu echter niet voorliggen.

Gelet op het voorgaande, laten de voorgelegde stukken niet toe vast te stellen dat verzoeker effectief medische bijstand heeft ontvangen van UNRWA in Libanon, zoals vereist door artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij wel degelijk aantoont de bijstand van UNRWA te hebben ontvangen en hij bijgevolg onder de eerste zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt, zodat de vraag verschuift naar de tweede alinea van voormeld artikel, met name: “*is deze bijstand beëindigd?*”, merkt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen van 9 februari 2026 bovendien nog terecht op als volgt:

“Verweerder herhaalt dat het daadwerkelijk genieten of ontvangen van de bijstand van de UNRWA een essentiële en doorslaggevende voorwaarde vormt om onder het toepassingsgebied ratione personae van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen, zoals reeds op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Nergens uit de rechtspraak van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat een UNRWA-registratie een onweerlegbaar bewijs vormt van het feit daadwerkelijk de bijstand van de UNRWA te hebben genoten, noch kan worden gesteld dat het loutere feit dat verzoeker aantoonbaar geregistreerd te zijn bij de UNRWA de asielinstanties ontslaat van de plicht te onderzoeken of verzoeker ook feitelijk en in concreto de bijstand van de UNRWA heeft genoten.

Dienaangaande verwijst verweerder naar het arrest van de Raad van State van 19 september 2024 (nr. 260.669), dat bevestigt dat, ook al is verzoeker geregistreerd bij de UNRWA, nog steeds dient te worden onderzocht of verzoeker daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet. Het bezit van een UNRWA-kaart kan toereikend bewijs opleveren van verkregen bijstand, doch vormt dit geen onweerlegbaar vermoeden dat deze bijstand werd ingeroepen en verkregen. Uit de bestreden beslissing en de in deze nota toegevoegde rechtspraak blijkt aldus dat het louter geregistreerd zijn bij de UNRWA niet volstaat om toepassing te maken van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Immers dient ook te blijken dat verzoeker “thans de bijstand geniet van de UNRWA”, zoals de bewoordingen van artikel 1D zelf vereisen. Een UNRWA-registratie houdt weliswaar in dat de betrokken persoon in aanmerking komt voor bijstand van de UNRWA, maar de bewijswaarde van de door verzoeker voorgelegde UNRWA-registratiekaart is niet absoluut, in die zin dat dit document moet worden beoordeeld in het licht van het geheel van de elementen van het dossier, rekening houdend met de individuele omstandigheden van verzoeker.

Verweerder verwijst bovendien expliciet naar §65 van het arrest NB & AB (HvJ, 3 maart 2022, C-349/20, NB & AB tegen Secretary of State for the Home Department), waaruit volgt dat uit artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95 kan worden afgeleid dat het aan de verzoeker staat om het bewijs te leveren dat hij daadwerkelijk de bescherming of bijstand van de UNRWA heeft ingeroepen en dat deze bescherming of bijstand is opgehouden.”

Bijgevolg toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing is. Bijgevolg dringt zich een onderzoek op naar de vraag of verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 2, lid 1, d) van de Kwalificatierichtlijn definieert het begrip ‘vluchteling’ als volgt: “een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is”.

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoeker om internationale bescherming de bron van zijn/haar vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt, na uitvoerig te hebben vastgesteld dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt omdat er geen daadwerkelijk verblijf is in een gebied waar UNRWA actief is en het vaststaat dat hij niet daadwerkelijk en concreet de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen (zie ook supra punt 2.3.4.2.1.), de nood aan internationale bescherming onderzocht ten aanzien van de VAE omdat dit land volgens de commissaris-generaal kan worden beschouwd als land van gewoonlijk verblijf van verzoeker. Immers blijkt uit het geheel van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal aanneemt dat verzoeker geen nationaliteit heeft en als persoon van Palestijnse origine staatloos is.

Het is inderdaad zo dat op basis van de bijgebrachte documenten (zijn Libanees reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, verzoekers verblijfskaart uit de VAE en het bewijs dat zijn verblijfsvergunning in de VAE op 22 december 2025 werd geannuleerd – zie administratief dossier, map 'Documenten'), van een UNRWA Family Registration Card (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 2) in samenhang met de afgelegde verklaringen tijdens de administratieve procedure, de Palestijnse origine van verzoeker kan aangenomen worden. Verder staat niet ter discussie dat hij zo goed als zijn hele leven in de VAE heeft gewoond, dat zijn vader er nog verblijft en dat hij er naar school kon gaan. Dit wordt ook uitdrukkelijk bevestigd in het verzoekschrift, waar wordt gesteld: *“Hij heeft de status van zijn vader geërfd: die van staatloze Palestijnse vluchteling”* en hij *“vrijwel zijn hele leven in de Verenigde Arabische Emiraten [heeft] gewoond. Zijn ouders hebben zich daar beroepsmatig gevestigd; zijn vader werkt daar sinds 2009 als ingenieur.”* Verzoeker betoogt evenwel dat hij er niet naar kan terugkeren (infra).

Uit de vluchtelingendefinitie en artikel 2, lid 1, d) van de Kwalificatierichtlijn volgt dat in geval van een verzoeker die geen nationaliteit bezit/staatloos is, de nood aan internationale bescherming dient onderzocht te worden ten aanzien van het land waar de verzoeker vroeger gewoonlijk verbleef/zijn gewone verblijfplaats had.

Uit de vluchtelingendefinitie volgt dat om als vluchteling erkend te worden de staatloze persoon zich vooreerst buiten het land van gewoonlijk verblijf dient te bevinden om redenen die verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden. Deze redenen moeten worden onderzocht met betrekking tot het land waar hij of zij vroeger zijn of haar verblijfplaats had. Dit werd door de auteurs van het Vluchtelingenverdrag gedefinieerd als *“the country in which he had resided and where he had suffered or fears he would suffer persecution if he returned”* (UNHCR, Handbook par. 101-105, vrije vertaling: *“het land waar hij verbleven had en waar hij vervolging heeft ondergaan of vreest dat hij vervolging zal ondergaan indien hij terugkeerde”*). Verder volgt uit de vluchtelingendefinitie dat waar voor personen die een nationaliteit bezitten het vereist is dat zij de bescherming van dat land niet kunnen of wegens de vrees voor vervolging niet willen invoeren, voor staatlozen vereist is dat zij naar het land waar zij gewoonlijk verbleven niet kunnen, of wegens een vrees voor vervolging omwille van één van de vijf vervolgingsgronden niet willen terugkeren. Net omwille van het feit dat zij geen nationaliteit bezitten, is de beschikbaarheid of afwezigheid van nationale bescherming door de nationale autoriteiten voor staatlozen niet relevant. Bijgevolg is, wat staatlozen betreft, vereist dat zij zich omwille van een vrees voor vervolging die verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden buiten het land bevinden waar zij vroeger verbleven hebben en dat zij ofwel niet terug kunnen naar dit land ofwel er omwille van dergelijke vrees niet willen terugkeren om als vluchteling erkend te worden.

In het licht van het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt met betrekking tot de VAE als verzoekers land van gewoonlijk verblijf:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u nooit feitelijk verbleven heeft in één van de gebieden waar de UNRWA zijn mandaat uitoefent. Hoewel u een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen heeft en bij UNRWA te Libanon geregistreerd bent, blijkt uit uw verklaringen dat u er nooit duurzaam heeft verbleven, noch zich er gevestigd heeft. U heeft vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek onafgebroken in de Verenigde Arabische Emiraten gewoond (CGVS, p.4). Hoewel uw moeder stelde dat ze na uw geboorte naar Libanon reisde met u en u daar gevaccineerd werd door UNRWA heeft ze dit niet aangetoond. Uw moeder werd erop gewezen dat deze bijstand aangetoond dient te worden middels documenten (CGVS, p.4-5/10). Uw moeder stelde dat er documenten voorhanden zijn en u die zou nasturen (CGVS, p.5-10) aangezien de vaccinatieboekjes van UNRWA zich in uw woning in de VAE bevinden (CGVS, p.10). Ze liet het echter na deze na te sturen en bracht aldus geen stukken aan die aantonen dat u daadwerkelijk bijstand van UNRWA genoten heeft. Ze stuurde op 21 januari 2025 wel andere stukken na uit de VAE, waaruit blijkt dat ze weldegelijk in staat is documenten te verkrijgen vanuit de VAE.

Daar enkel verzoekers die feitelijk in Libanon, Syrië, Jordanië, de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem) en de Gazastrook verblijven of daar verbleven hebben daadwerkelijk bijstand van UNRWA kunnen genieten, en uit uw verklaringen blijkt dat u zich steeds buiten het mandaatgebied van UNRWA heeft bevonden, heeft u logischerwijze niet aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNRWA te hebben

ingeroepen. Bijgevolg valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie.

(...)

Aangezien het vaststaat dat u niet daadwerkelijk en concreet de bijstand van het UNRWA heeft ingeroepen, valt niet onder de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. De nood aan bescherming aan internationale bescherming moet in voorkomend geval dan getoetst worden ten aanzien van elk land van gewoonlijk verblijf. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in één van de landen waar hij voor zijn komst naar België gewoonlijk verbleven heeft. In casu is uw enig land van gewoonlijk verblijf de Verenigde Arabische Emiraten. Immers heeft u er uw hele leven met uw familie doorgebracht.

Uw nood aan bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van de VAE.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift subsidiair opmerkt dat een terugkeer naar Palestina niet overeen komt met een leven te kunnen leiden in overeenstemming met de menselijke waardigheid, dient erop gewezen dat de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van de VAE wordt onderzocht en dus niet ten aanzien van de Gazastrook.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen element aanbrengt waaruit blijkt dat hij de VAE heeft verlaten of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2. Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

“Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat u geen problemen kende in de VAE. Het CGVS benadrukt dat het eventuele ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U brengt echter geen concrete op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in de VAE blootgesteld werd aan systematische discriminatie, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen dat u in de VAE geen problemen kende met het registeren op school (CGVS, p.5) noch dat u toegang tot medische hulp werd ontzegd (CGVS, p.9). U verliet de VAE dan ook louter voor ‘familiebezoek en toerisme’ (CGVS, p.5-6). Uw moeder stelde overigens expliciet geen vrees te hebben voor u bij terugkeer (CGVS, p.10-11). Het CGVS beschikt evenmin over elementen waaruit blijkt dat u bij terugkeer een vrees voor vervolging kent zoals bestaat in de zin van de Conventie van Genève.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde overwegingen – hij hekelt immers in het verzoekschrift dat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas in twijfel wordt getrokken zonder rekening te houden met de Palestijnse context en dat de bestreden beslissing zich stoelt op tegenstrijdigheden die voortvloeien uit een oppervlakkige of louter theoretische analyse van de context, hetgeen in casu allerminst het geval is nu de weigering van de vluchtelingenstatus geenszins is gebaseerd op tegenstrijdigheden en/of ongeloofwaardigheden –, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.5.3. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwisten dat verzoeker momenteel geen geldig verblijf heeft in de VAE. Dit kan echter geenszins volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

(i) hoewel verzoekers vader op 21 november 2025 een brief kreeg van ontslag, bekleedt hij nog steeds de job en beschikt hij dus nog steeds over een geldige verblijfsvergunning. Verzoekers verblijfsvergunning werd louter geannuleerd op 22 december 2025 omdat hij de VAE verliet. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning is gebaseerd op het werk van zijn vader en diens verblijfsvergunning en zijn vader momenteel nog steeds een job heeft en over een geldige verblijfstitel beschikt, toont verzoeker niet aan dat zijn verblijfsvergunning niet hernieuwd kan worden en toont hij bijgevolg niet aan dat er geen mogelijkheid is om terug te keren;

(ii) wat er ook van zij, het feit dat verzoeker – wegens het gebrek aan een verblijfstitel – niet kan terugkeren naar de VAE en hij, in geval van terugkeer, vreest te zullen worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij niet beschikt over een legale verblijfstitel, volstaat niet om hem een internationale beschermingsstatus toe te kennen aangezien:

- (a) elke soevereine staat op basis van deze soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent, het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen, en het feit niet meer in de VAE te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren dan ook niet kan beschouwd worden als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- (b) wat betreft het verlies van verzoekers verblijfsvergunning en zijn bewering dat het onmogelijk is om een nieuwe te bekomen, moet worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert dan wel heeft aangetoond dat het hier gaat om een daad van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zijn situatie te wijten is aan een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoekers verblijfsvergunning op het moment van zijn vertrek nog steeds geldig was of verlengd had kunnen worden en deze onmogelijkheid voortvloeit uit een eigen handelen;
- (c) wat betreft verzoekers vrees in verband om onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de situatie van Palestijnen die illegaal in de VAE verblijven, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet als een illegaal in de VAE verblijvende Palestijn heeft geleefd en de door hem aangevoerde vrees het gevolg is van zijn beslissing om het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef te verlaten;
- (d) wat betreft verzoekers vrees om bij zijn terugkeer mogelijk strafrechtelijk vervolgd en vervolgens gedetineerd te worden omdat hij er niet (langer) over een verblijfsvergunning beschikt, evenmin een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid: een soevereine staat beslist immers de regels die van toepassing zijn op de toegang, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen op zijn grondgebied en op de verwijdering of de refoulement van vreemdelingen op zijn grondgebied. Ook heeft een soevereine staat verder het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande (im)migratie te handhaven. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten;
- (e) wanneer de terugkeer van staatloze verzoekers onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels, zoals, bijvoorbeeld, het niet beschikken over een verblijfsstatus, deze terugkeer hypothetisch wordt, het niet de taak van het CGVS is om zich uit te spreken over het bestaan van een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer en een staatloze verzoeker die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal verblijven in zijn land van gewoonlijk verblijf waartoe hij zelf geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt om zich uit te spreken over een hypothetische situatie aangezien de terugkeer, en bijgevolg ook de levensomstandigheden die verband houden met een eventuele terugkeer, louter denkbeeldig zijn, en het CGVS meent dat verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf en hij de levensomstandigheden die hij vreest in geval van een illegale terugkeer dus niet zal ondergaan.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat het verblijf van zijn gezin in de VAE onder het kafala-systeem (sponsorschap) viel, dat zijn verblijfsvergunning afhankelijk was van die van zijn vader, die op zijn beurt afhankelijk was van de geldigheid van zijn arbeidsovereenkomst. Verzoeker meent dat dit punt van belang is voor de analyse van de "wil" bij het verlies van de bescherming en voegt toe dat een verblijf in de VAE nooit een verworven recht is, maar een tijdelijke en herroepbare concessie die gekoppeld is aan het dienstverband. Verzoeker vervolgt dat zijn vader in november 2025 een kennisgeving ontving van een aanstaand ontslag en zijn moeder, geconfronteerd met het onvermijdelijke vooruitzicht om illegale inwoners te worden, heeft besloten om op 22 december 2025 samen met verzoeker de VAE te verlaten en naar België te vertrekken.

De Raad stelt vast dat verzoeker met dit uitvoerig betoog in wezen niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dit is evenwel geen dienstig verweer en verzoeker slaagt er dan ook niet in om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen. De Raad voegt hieraan nog toe dat zo noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad wordt betwist dat verzoeker momenteel geen geldige verblijf heeft in de VAE, maar dit echter niet kan volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker immers op generlei wijze aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag. Louter administratiefrechtelijke problemen zoals in casu houden geen verband met één van hoger genoemde criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling te erkennen louter omwille van zijn/haar gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn/haar land van gewoonlijk verblijf.

De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat zijn gezin niet de nodige inspanningen zou kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en opnieuw een legaal verblijf in de VAE te bekomen. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in de VAE (m.n. zijn vader) en dat nergens uit de verklaringen van zijn moeder blijkt dat er thans iets gewijzigd is aan de verblijfsstatus van zijn vader in de VAE. Verzoekers vader moet als hoogopgeleid man met een ruime werkervaring bovendien capabel worden geacht om een nieuwe werkgever te vinden en op basis hiervan zijn verblijfsrecht in de VAE – zo dit nodig blijken – te hernieuwen.

De door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit geen van deze elementen blijkt immers dat hij in de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf, een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben.

Zijn identiteitsdocumenten tonen immers zijn identiteit en afkomst aan, die niet worden betwist.

Ook wordt niet betwist dat verzoekers verblijfsvergunning van de VAE werd geannuleerd op 22 december 2025 omwille van zijn vertrek uit het land. De UNRWA-familieregistratiekaart toont louter verzoekers registratie bij UNRWA aan. In de bestreden beslissing wordt echter uitvoerig gemotiveerd en uit het voorgaande blijkt evenwel dat deze niet volstaat om onder de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen.

De aan het verzoekschrift gevoegde kopieën van UNRWA-attesten die werden vertaald, betreffen louter registratiegegevens van verzoeker en zijn zus die werden uitgegeven op 20 januari 2026 en waarin staat te lezen dat verzoeker en zijn zus Palestijnse vluchtelingen zijn en hun familie vroeger woonachtig is geweest in het vroegere Burj al-Barajnehkamp te Libanon. Ook deze documenten leveren geen enkel bewijs op van daadwerkelijk genoten bijstand. Wat betreft de kopieën van vermeende vaccinatieboekjes kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.4.2.1. De Raad voegt hieraan toe dat hieruit geenszins een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de VAE kan worden afgeleid.

2.3.5.4. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen zich beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat het loutere gegeven dat verzoeker momenteel niet kan terugkeren naar de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf, aangezien hij niet over de nodige documenten beschikt om toegang te krijgen tot het grondgebied, niet volstaat om de toekenning van een internationale beschermingsstatus te rechtvaardigen. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de VAE of de administratiefrechtelijke problemen die een terugkeer beletten, houden immers geen verband met één van de vijf hoger genoemde criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon. Hij maakt immers geen gewag van persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in de VAE zou hebben gekend.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde vrees om in geval van terugkeer naar de VAE onderworpen te zullen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij niet beschikt over een legale verblijfstitel, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht op dat een staatloze verzoek(st)er die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal verblijven in zijn/haar land van gewoonlijk verblijf waartoe hij/zij zelf geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt om zich uit te spreken over een hypothetische situatie aangezien de terugkeer en bijgevolg ook de levensomstandigheden die verband houden met een eventuele terugkeer louter denkbeeldig zijn. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat verzoeker zich momenteel niet in de mogelijkheid bevindt om vrijwillig naar de VAE terug te reizen aangezien hij niet langer beschikt over verblijfsdocumenten die hem toelaten het grondgebied te betreden en wijst erop dat verzoeker, zonder toestemming van de VAE,

evenmin gedwongen kan worden teruggeleid naar de VAE, een land waarvan hij niet de nationaliteit heeft en, ingevolge de daar geldende (im)migratiewetgeving, niet voldoet aan de voorwaarden om toegang te krijgen tot het grondgebied. Anderzijds werd hoger reeds opgemerkt dat verzoeker op generlei wijze in concreto aannemelijk maakt dat hij zijn verblijfsvergunning niet zou kunnen hernieuwen – nu deze op het werk van zijn vader en diens verblijfsvergunning is gebaseerd en zijn vader momenteel nog een job heeft en over een geldige verblijfstitel beschikt (administratief dossier, CGVS, p. 5) – en alsnog een legaal verblijf in de VAE zou kunnen bekomen.

Aangezien met andere woorden in het ene geval een terugkeer onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of hypothetisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) is, en verzoeker in het andere geval, mits hij zijn verblijfsrecht in de VAE zou kunnen hernieuwen op basis van het werk en de verblijfsvergunning van zijn vader, op legale wijze kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf, kan aldus in geen enkele hypothese worden gesteld dat verzoeker in de VAE in illegaal verblijf riskeert terecht te komen, hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert dat hij de levensomstandigheden die hij vreest in geval van een illegale terugkeer dus niet zal ondergaan.

2.3.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vevat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat in casu niet het geval is zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.3.8. Zo verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het hoger belang van het kind en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient opgemerkt dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt geschonden, dient te worden onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers moeder, gelet op verzoekers jeugdige leeftijd, bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid verzoekers vluchtmotieven uiteen te zetten en de argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET